

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 9.

V Ljubljani, dné 1. kimovca 1892.

Leto XII.

Vôdni grad.

Balada.

Ob zôri, ko gôro in plan,
Poletni osvitljal je dan —
Pri jézeru mírnem pod skalo
Deklê cvetolično je pralo.

Prijaznega solnca odsvit,
Nad vôdnim zrcalom razlit,
Čarôbno kot dráge kristale,
Poljubljaj jezérske je vale.

Ni zrla perica krasú,
Ni mari ji bilo čarú:
Pod skalo je pevala sivo
In prala in prala marljivo.

A pesem nedolžno, glasno
Nje v jézeru čul je nekdó,
Saj sládkí odmevi njegovi
Mladenke so bili glasovi.

Začuje jih ona — na hip
Vzravná se telesa ji kip,
Boječe okó in nemirno
Nad jézero vzplava ji širno.

In čudo: ni solnčni ta svit,
Nad vôdnim zrcalom razlit,
In niso jezérski ti váli,
Blestêč se kot dragi kristali.

To pristno je čisto zlató,
Ki ondu blestí se takó,
Gradú so stekleni zidovi,
V njem žijejo vôdni duhovi . . .

In dèlj ko mladenka strmi,
Verjetnejša misel se zdí —
Na jézeru svètla prikazen
Prebuja ji rahlo bojazen

Od jézera srede posmev,
Za njim se oglási ji spev
Dražestno takó in vabeče:
Glas zôrne, domišljane sreče . . .

»Pogledi ta zláti sijaj,
Mladenka, pogledi ta raj:
Daj, česar ti nisi oprala,
In bodi kraljica mu zala!«

Poslušaj, ozrè se pred sé —
Perica doprala je žé . . .
»Verjêmi, mladenka, verjêmi!«
Nasmehne se dèklica: »Vzêmi!«

Kar búhne iz jézera val,
Mladenko popluskne od tal,
Ž njo blisku jednako izgine
V jezérske skrivnostne globine . . .

Iz jézera čuje se klic:
»Zabila cvetočih si lic,
Teh nisi z vodó porosila,
Zdaj moja si, dèklica mila!«

Slovén.

